

Arrest

nr. 175 278 van 23 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod,

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat N. VERSTRAETE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Monsieur(1), qui déclare se nommer(1) :

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 24.06.2015.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 20.10.2015 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Leuven. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De motivatie waarom het huwelijk werd geweigerd spreekt zich duidelijk uit omtrent de beweegredenen waarom betrokkene wil huwen, namelijk het halen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Dit is uiteraard in strijd met de openbare orde. Betrokkene diende tegen deze weigeringsbeslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

Dit schorst echter de verwijdering niet. Indien betrokkene toch zou kunnen huwen, kan betrokkene zich via de legale wijze terug naar België begeven.

Betrokkene woont samen met een Belgische vrouw. We moeten echter stellen dat de verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezin heeft opgebouwd. Dit opent echter geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

MOTIF DE LA DÉCISION ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

□ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 27 :

□ En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

□ En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14 :

□ article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa valable au moment de son arrestation.

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 24.06.2015.

L'intéressé a introduit un dossier mariage avec une ressortissante belge. Le 20.10.2015 le mariage a été refusé par l'Officier d'Etat Civil de Louvain. De plus, son intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour. On peut donc en conclure qu'un retour en Algérie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH. La façon dont est motivé le refus de mariage est explicite, notamment concernant les raisons de pourquoi l'intéressé veut se marier, soit l'obtention d'un droit de séjour. C'est naturellement en rapport avec la lutte de l'ordre public. L'intéressé a introduit un recours contre cette décision de refus auprès du tribunal de première instance de Louvain. Cela ne suspend cependant pas l'éloignement. Si l'intéressé peut se marier, il pourra revenir en Belgique via la procédure légale.

L'intéressé se cohabite avec une ressortissante belge. Cependant, force est de constater que durant son séjour illégal, le demandeur a fondé une famille. Or cette situation n'ouvre ni le droit à une autorisation de séjour ni à une protection contre un éloignement conformément à l'article 8 de la CEDH (voir en ce sens CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/96, Solomon c. Pays-Bas, CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège ; CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas et CEDH 8 avril 2008, n° 21878/06, Nyanzi c. Royaume-Uni, par. 77).

Une vie de famille qui est fondée à un moment où les personnes devaient être conscientes du fait que le statut de séjour de l'une d'entre elles est tel que la continuation de cette vie famille sur le territoire de l'Etat contractant est d'emblée précaire, ne donne pas lieu, selon la Cour, à une attente justifiée d'une autorisation de séjour et d'une protection contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la CEDH, sauf dans des circonstances très exceptionnelles (CEDH 28 juin 2011 n° 55597/09, Nunez c. Norvège, par. 70 ; CEDH 4 décembre 2012, n°47017/09, Butt c. Norvège, par. 70 ; CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège, par. 57. CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas, par. 49. Voir aussi CEDH 28 mai 1985, n° 9214/80, 9473/81 et 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali c. Royaume-Uni, par. 68. CEDH 26 janvier 1999, n° 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi c. Royaume-Uni (décision d'irrecevabilité) ; CEDH 22 mai 1999, n° 50065/99, Andrey Sheabashov c. Lituanie (décision d'irrecevabilité) et CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/98, Solomon c. Pays-Bas (décision d'irrecevabilité).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 24.06.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 20.10.2015 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Leuven. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De motivatie waarom het huwelijk werd geweigerd spreekt zich duidelijk uit omtrent de beweegredenen waarom betrokkene wil huwen, namelijk het halen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Dit is uiteraard in strijd met de openbare orde. Dit schorst echter de verwijdering niet. Indien betrokkene toch zou kunnen huwen, kan betrokkene zich via de legale wijze terug naar België begeven.

Betrokkene woont samen met een Belgische vrouw. We moeten echter stellen dat de verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezin heeft opgebouwd. Dit opent echter geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

L'intéressé a déjà reçu un ordre de quitter le territoire notifié le 24.06.2015. Cette décision d'éloignement n'a pas été exécutée.

Il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

L'intéressé a introduit un dossier mariage avec une ressortissante belge. Le 20.10.2015 le mariage a été refusé par l'Officier d'Etat Civil de Louvain. De plus, son intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour. On peut donc en conclure qu'un retour en Algérie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH. La façon dont est motivé le refus de mariage est explicite, notamment concernant les raisons de pourquoi l'intéressé veut se marier, soit l'obtention d'un droit de séjour. C'est naturellement en rapport avec la lutte de l'ordre public. L'intéressé a introduit un recours contre cette décision de refus auprès du tribunal de première instance de Louvain. Cela ne suspend cependant pas l'éloignement. Si l'intéressé peut se marier, il pourra revenir en Belgique via la procédure légale.

L'intéressé se cohabite avec une ressortissante belge. Cependant, force est de constater que durant son séjour illégal, le demandeur a fondé une famille. Or cette situation n'ouvre ni le droit à une autorisation de séjour ni à une protection contre un éloignement conformément à l'article 8 de la CEDH (voir en ce sens CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/96, Solomon c. Pays-Bas, CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège ; CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas et CEDH 8 avril 2008, n° 21878/06, Nyanzi c. Royaume-Uni, par. 77). Une vie de famille qui est fondée à un moment où les personnes devaient être conscientes du fait que le statut de séjour de l'une d'entre elles est tel que la continuation de cette vie famille sur le territoire de l'Etat contractant est d'emblée précaire, ne donne pas lieu, selon la Cour, à une attente justifiée d'une autorisation de séjour et d'une protection contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la CEDH, sauf dans des circonstances très exceptionnelles (CEDH 28 juin 2011 n° 55597/09, Nunez c. Norvège, par. 70 ; CEDH 4 décembre 2012, n° 47017/09, Butt c. Norvège, par. 70 ; CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège,

par. 57. CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas, par. 49. Voir aussi CEDH 28 mai 1985, n° 9214/80, 9473/81 et 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali c. Royaume-Uni, par. 68. CEDH 26 janvier 1999, n° 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi c. Royaume-Uni (décision d'irrecevabilité) ; CEDH 22 mai 1999, n° 50065/99, Andrey Sheabashov c. Lituanie (décision d'irrecevabilité) et CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/98, Solomon c. Pays-Bas (décision d'irrecevabilité).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 24-06-2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane Op 20.10.2015 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Leuven. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De motivatie waarom het huwelijk werd geweigerd spreekt zich duidelijk uit omtrent de beweegredenen waarom betrokkene wil huwen, namelijk het halen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Dit is uiteraard in strijd met de openbare orde. Dit schorst echter de verwijdering niet. Indien betrokkene toch zou kunnen huwen, kan betrokkene zich via de legale wijze terug naar België begeven.

Betrokkene woont samen met een Belgische vrouw. We moeten echter stellen dat de verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezin heeft opgebouwd. Dit opent echter geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé(e) doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales.

L'intéressé a déjà reçu un ordre de quitter le territoire notifié le 24-06-2015. Cette décision d'éloignement n'a pas été exécuté il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

L'intéressé a introduit un dossier mariage avec une ressortissante belge. Le 20.10.2015 le mariage a été refusé par l'Officier d'Etat Civil de Louvain. De plus, son intention de mariage ne lui donne pas

automatiquement droit à un séjour. On peut donc en conclure qu'un retour en Algérie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH. La façon dont est motivé le refus de mariage est explicite, notamment concernant les raisons de pourquoi l'intéressé veut se marier, soit l'obtention d'un droit de séjour. C'est naturellement en rapport avec la lutte de l'ordre public. L'intéressé a introduit un recours contre cette décision de refus auprès du tribunal de première instance de Louvain. Cela ne suspend cependant pas l'éloignement. Si l'intéressé peut se marier, il pourra revenir en Belgique via la procédure légale.

L'intéressé se cohabite avec une ressortissante belge. Cependant, force est de constater que durant son séjour illégal, le demandeur a fondé une famille. Or cette situation n'ouvre ni le droit à une autorisation de séjour ni à une protection contre un éloignement conformément à l'article 8 de la CEDH (voir en ce sens CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/96, Solomon c. Pays-Bas, CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège ; CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas et CEDH 8 avril 2008, n° 21878/06, Nyanzi c. Royaume-Uni, par. 77). Une vie de famille qui est fondée à un moment où les personnes devaient être conscientes du fait que le statut de séjour de l'une d'entre elles est tel que la continuation de cette vie famille sur le territoire de l'Etat contractant est d'emblée précaire, ne donne pas lieu, selon la Cour, à une attente justifiée d'une autorisation de séjour et d'une protection contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la CEDH, sauf dans des circonstances très exceptionnelles (CEDH 28 juin 2011 n° 55597/09, Nunez c. Norvège, par. 70 ; CEDH 4 décembre 2012, n° 47017/09, Butt c. Norvège, par. 70 ; CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège, par. 57. CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas, par. 49. Voir aussi CEDH 28 mai 1985, n° 9214/80, 9473/81 et 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali c. Royaume-Uni, par. 68. CEDH 26 janvier 1999, n° 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi c. Royaume-Uni (décision d'irrecevabilité) ; CEDH 22 mai 1999, n° 50065/99, Andrey Sheabashov c. Lituanie (décision d'irrecevabilité) et CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/98, Solomon c. Pays-Bas (décision d'irrecevabilité).

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose."

1.2. Op 9 mei 2016 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

A Monsieur(1), qui déclare se nommer(1) :

(...)

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 2ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 09-05-2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 09- 05-2016 est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 24.06.2015.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 20.10.2015 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Leuven. Bovendien, geeft zijn intentie om

te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De motivatie waarom het huwelijk werd geweigerd spreekt zich duidelijk uit omtrent de beweegredenen waarom betrokkene wil huwen, namelijk het halen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Dit is uiteraard in strijd met de openbare orde. Betrokkene diende tegen deze weigeringsbeslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven. Dit schorst echter de verwijdering niet. Indien betrokkene toch zou kunnen huwen, kan betrokkene zich via de legale wijze terug naar België begeven.

Betrokkene woont samen met een Belgische vrouw. We moeten echter stellen dat de verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezin heeft opgebouwd. Dit opent echter geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- ☐ 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;
- ☐ 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé a déjà reçu un ordre de quitter le territoire notifié le 24.06.2015. Cette décision d'éloignement n'a pas été exécutée.

C'est pourquoi une interdiction d'entrée de 2 ans lui est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

- ☐ aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou
- ☐ l'obligation de retour n'a pas été remplie

L'intéressé a introduit un dossier mariage avec une ressortissante belge. Le 20.10.2015 le mariage a été refusé par l'Officier d'Etat Civil de Louvain. De plus, son intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour. On peut donc en conclure qu'un retour en Algérie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH. La façon dont est motivé le refus de mariage est explicite, notamment concernant les raisons de pourquoi l'intéressé veut se marier, soit l'obtention d'un droit de séjour. C'est naturellement en rapport avec la lutte de l'ordre public. L'intéressé a introduit un recours contre cette décision de refus auprès du tribunal de première instance de Louvain. Cela ne suspend cependant pas l'éloignement. Si l'intéressé peut se marier, il pourra revenir en Belgique via la procédure légale.

L'intéressé se cohabite avec une ressortissante belge. Cependant, force est de constater que durant son séjour illégal, le demandeur a fondé une famille. Or cette situation n'ouvre ni le droit à une autorisation de séjour ni à une protection contre un éloignement conformément à l'article 8 de la CEDH (voir en ce sens CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/96, Solomon c. Pays-Bas, CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège ; CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas et CEDH 8 avril 2008, n° 21878/06, Nyanzi c. Royaume-Uni, par. 77). Une vie de famille qui est fondée à un moment où les personnes devaient être conscientes du fait que le statut de séjour de l'une d'entre elles est tel que la continuation de cette vie famille sur le territoire de l'Etat contractant est d'emblée précaire, ne donne pas lieu, selon la Cour, à une attente justifiée d'une autorisation de séjour et d'une

protection contre l'éloignement en vertu de l'article 8 de la CEDH, sauf dans des circonstances très exceptionnelles (CEDH 28 juin 2011 n° 55597/09, Nunez c. Norvège, par. 70 ; CEDH 4 décembre 2012, n° 47017/09, Butt c. Norvège, par. 70 ; CEDH 31 juillet 2008, n° 265/07, Darren Omoregie c. Norvège, par. 57. CEDH 26 avril 2007, n° 16351/03, Konstatinov c. Pays-Bas, par. 49. Voir aussi CEDH 28 mai 1985, n° 9214/80, 9473/81 et 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali c. Royaume-Uni, par. 68. CEDH 26 janvier 1999, n° 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi c. Royaume-Uni (décision d'irrecevabilité) ; CEDH 22 mai 1999, n° 50065/99, Andrey Sheabashov c. Lituanie (décision d'irrecevabilité) et CEDH 5 septembre 2000, n° 44328/98, Solomon c. Pays-Bas (décision d'irrecevabilité).

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge. Considérant l'ensemble de ces éléments et l'intérêt du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken overgemaakt aan de Raad op 5 september 2016 blijkt dat de verzoekende partij op 19 juli 2016 overgedragen werd aan de Zwitserse instanties en dus verwijderd werd van het Belgische grondgebied. Daar door dit gegeven de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen, stelt de Raad ter terechtzitting de vraag naar het actuele belang bij het beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoekende partij stelt zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bestreden inreisverbod

3.1. In drie middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, artikel 22 Grondwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen gezamenlijk besproken.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"2.1. EERSTE MIDDEL: De genomen beslissing m.n. het bevel het grondgebied te verlaten schendt op ernstige wijze de fundamentele grondrechten van verzoeker :

Schending van artikel 8 E.V.R.M en artikel 22 G.W. zijnde het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt :

"1.Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat uw Raad in de eerste plaats dient na te gaan of er wel degelijk sprake is van een familie- en gezinsleven. Bij de beoordeling dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip dat de bestreden beslissing werd genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/ Frankrijk, § 25, EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/ Oostenrijk, §34, EHRM 15 juli 2003, Mokrani / Frankrijk, §21). Vereist is bovendien dat de persoonlijke band tussen de familie- of gezinsleden voldoende hecht is (Cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, §150)

Verzoeker zal navolgend aantonen dat hij wel degelijk een hecht gezinsleven onderhield op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Hij verwijst hiervoor in het bijzonder naar de bijgebrachte stukken welke duidelijk bewijs leveren van zijn huidige gezinsleven.

Vooreerst blijkt het gezinsleven reeds uit de eenvoudige vaststelling van de feiten. Immers, verzoeker leerde zijn vriendin kennen in 2012. Sindsdien onderhielden zij in zeer moeilijke omstandigheden een relatie.

Mocht het inderdaad zo zijn dat partijen geen hechte liefdesrelatie onderhielden, dan zal men toch nooit de moeite doen welke verzoeker en zijn vriendin tot op heden deden. Mevr. MERTENS deed reeds twee

huwelijks aanvragen teneinde met verzoeker te kunnen huwen. Verzoeker deed zelf ook de moeite om naar België te reizen. Dit geconfronteerd met alle welgekende problemen die vluchtelingen de dag van vandaag trotseren. Dat het duidelijk moge zijn dat men dergelijke tocht niet voor zijn plezier onderneemt. Verzoeker had inderdaad de motivatie dat hij bij zijn aankomst in België terug met zijn vriendin zou herenigd worden.

Voor zover nog aan de intenties van verzoeker kan getwijfeld worden, voegt verzoeker bij zijn stukken ook een overzicht van de afrekeningen van zijn vriendin. Hieruit blijkt dat verzoeker zeer nauwe contacten onderhoudt met Mevr. MERTENS.

Verder voegt verzoeker ook een aantal foto's welke aantonen dat verzoeker wel degelijk betrokken is in het leven van Mevr. MERTENS en hier actief deel van uitmaakt als haar partner.

Er kan aldus geen twijfel bestaan over de echtheid van de relatie van verzoeker en zijn vriendin.

Nu het hechte gezinsleven van verzoeker ontegensprekelijk is aangetoond zal verzoeker aantonen dat de bestreden beslissing d.d. 9.05.2016 een ongeoorloofde inmenging in zijn gezinsleven uitmaakt, derwijze dat dit strijdig is met artikel 8 EVRM.

Bij de beoordeling van het statuut van verzoeker is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdende met het feit dat enerzijds de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RVS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. (RVV 29 oktober 2015, nr. 155.839)

Dergelijk onderzoek geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets waarbij wordt nagegaan of door de Staat een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §113; EHRM 23 juni 2008 Maslov/ Oostenrijk (GK), § 76; RVV 3 december 2015, nr. 157.636)

Bij het bestuderen van huidige zaak kan niet anders vastgesteld worden dan dat de verwerende partij niet het minste onderzoek voerde naar de belangen van verzoeker. Van enige 'fair-balance'-toets is geen sprake.

Van een zorgvuldig handelende overheid mag toch minstens verwacht worden dat zij het nodige onderzoek voert naar de huidige leefsituatie van verzoeker alvorens dergelijke ingrijpende beslissing te nemen. Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel evenals negeert zij manifest haar motiveringsplicht daar uit de bestreden beslissing allerm minst blijkt dat zij dergelijk onderzoek voerde (zie infra).

Met de bestreden beslissingen d.d. 9.05.2016 kan alleen maar vastgesteld worden dat verwerende partij zich louter steunt op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven. Ondanks het feit dat verwerende partij duidelijk op de hoogte is van het instellen van beroep tegen deze beslissing, en aldus van het feit dat hierin nog geen definitieve beslissing tussenkwam, ging zij alsnog over tot het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten en dit gepaard gaande met een opsluiten en het opeppen van een inreisverbod.

Dergelijke werkwijze kan en mag niet aanvaard worden.

Verwerende partij kan toch niet serieus beweren dat zij de fair-balance toets respecteert als zij een einde maakt aan de huidige familiale situatie van verzoeker door hem terug te sturen naar Algerije en dit op dergelijke wijze dat verzoeker thans opgesloten zit en dat hij de eerstkomende twee jaar niet kan terug komen louter omdat zij dit kan.

Inderdaad, in de beslissingen van verwerende partij valt niet te lezen waarom zij haar beslissing neemt ten aanzichte van verzoeker. Zij beperkt haar motivering tot de vaststelling dat het ingestelde beroep tegen de weigering van het huwelijk de verwijdering niet schorst. Voor het overige valt uit de beslissing van verwerende partij niet af te leiden wat de beweegredenen zijn om verzoeker terug te sturen naar het land van herkomst laat staan om hem een inreisverbod op te leggen.

Hierbij dient opgemerkt dat de opgestarte procedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand nog steeds loopt en dat hierin binnenkort een beslissing kan verwacht worden.

Minstens had verwerende partij toch kunnen wachten tot er een beslissing in rechte tussenkwam in het dossier van verzoeker.

Zoals hierboven reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van alle concrete omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is. (RVV 3 december 2015, nr. 157.635).

Van een zorgvuldige overheid mag toch verwacht worden dat zij met kennis van zaken beslissingen neemt. Dit veronderstelt dat zij toch minstens wacht tot dat er een beslissing in rechte is genomen in het dossier van verzoeker.

Voorts wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met de ander feitelijke omstandigheden welke verzoeker kenmerken, zoals zijn integratie, zijn werk, verblijf in België, ...

De fair-balance toets werd aldus op geen enkele wijze gerespecteerd.

Er is aldus een duidelijke schending van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is dan ook ernstig en gegrond.

2.2. TWEEDE MIDDEL : Schending van de motiveringsplicht zoals weerhouden in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Conform bovenvermelde artikelen dient een administratieve overheid een genomen beslissing afdoende te motiveren op dermate wijze dat zij voldoet aan haar formele en materiele motiveringsplicht.

“Er kan van de rechtsonderhorige niet verwacht worden dat hij zelf op zoek gaat naar de motieven en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht. “

(RvS 7 november 2006, NJW 173,932)

De formele motiveringsplicht houdt in dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die eraan ten grondslag liggen en dat die uiteenzetting afdoende moet zijn, dit wil zeggen voldoende duidelijk opdat de betrokkene zou kunnen inschatten of het aangewezen is de beslissing te bestrijden met de middelen die het recht hem verschaft.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de verwerende partij aantoont dat de reden die zij formeel als rechtsgrond voor haar beslissing opgeeft, steun vindt in het dossier waarover zij op het ogenblik van haar beslissing beschikte en dat de rechtsregel, waarnaar zij verwijst, in dat concrete geval de gemaakte conclusie toelaat (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 320).

Reeds hierboven mocht verzoeker erop wijzen dat uit de bestreden beslissingen op geen enkele wijze kan afgeleid worden dat verwerende partij effectief rekening hield met de concrete familiale omstandigheden van verzoeker.

Louter deze vaststelling maakt een schending uit van de verplichting tot motivatie. (RVV nr. 92 552 van 30 november 2012).

Inderdaad, verzoeker kan op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing opmaken dat verwerende partij het nodige onderzoek uitvoerde aan de hand van de ‘fair balance’ –toets teneinde haar beslissing op de concrete en volledige elementen in het dossier te staven.

Verwerende partij is hiertoe nochtans gehouden in gevolge de discretionaire bevoegdheid die zij terzake heeft bij het nemen van haar beslissing. Zij verwijst weliswaar naar het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep als reden voor haar beslissing doch bij de bespreking van het eerste middel mocht reeds duidelijk worden dat dergelijke motivering absoluut niet afdoende is.

Nogmaals moge verzoeker duidelijk maken dat verwerende partij zich beperkt tot het aangeven dat de lopende procedure inzake de huwelijksweigering, de verwijdering van verzoeker niet schorst. Nergens blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij de moeite heeft gedaan om bij verzoeker na te vragen wat de stand van zaken was in deze procedure.

Had zij dit gedaan dan had zij geweten dat er binnenkort een beslissing mag verwacht worden in dit dossier. Uiteindelijk is verzoeker reeds twee jaar in Europa. Slechts een maand voordat de beslissing in rechte tussenkomt inzake het huwelijksdossier van verzoeker beslist verwerende partij werk te maken van de verwijdering van verzoeker en gaat zij verzoeker opsluiten teneinde zijn terugkeer te bewerkstelligen. Hierbij geeft zij op geen enkel moment aan in de beslissing om welke redenen verzoeker dan wel teruggewezen dient te worden.

Minstens valt niet uit de bestreden beslissingen af te leiden dat verwerende partij wel degelijk op voldoende wijze rekening hield met de levenssituatie van verzoeker tot op het moment van zijn vrijheidsbeneming.

Bijgevolg is de manifeste schending van de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij aangetoond.

Het tweede middel is ernstig en gegrond.

2.3. DERDE MIDDEL : Schending van de Algemene beginselen van behoorlijk bestuur :

- Schending van het principe AUDI ALTERAM PARTEM (hoorplicht)
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
- Schending van het beginsel van proportionaliteit
- Schending van het redelijkheidsbeginsel

2.3.1. AUDI ALTERAM PARTEM (hoorplicht)

In een eerste onderdeel bij het derde middel dient verzoeker vast te stellen dat de bestreden beslissingen d.d. 9.05.2016 het principe “AUDI ALTERAM PARTEM” schendt.

Het algemeen rechtsbeginsel "audi alteram partem" impliceert dat hij tegen wie een maatregel wordt overwogen, punt voor punt moet kunnen reageren op de gemaakte verwijten en kennis moet worden gegeven van de juiste inhoud van de tekortkomingen (Raad van State, 26/10/2009 Arrest nr. 197.329)

"Wanneer het bestuur voornemens is ten aanzien van een bestuurde een maatregel te nemen die hem op meer dan geringe wijze nadelig in zijn belangen raakt en wanneer die maatregel blijkens de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op zijn gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, is het bestuur ertoe gehouden – vooraleer de kwestieuze maatregel te nemen – de bestuurde de mogelijkheid te geven om op nuttige wijze zijn standpunt daarover te doen kennen. Dit maakt een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uit."

(Raad van State, 12e Kamer – 9 juni 2009, RW 2010-2011, 25)

De betrokkene dient met andere woorden in de mogelijkheid te zijn om zich te kunnen verdedigen omtrent de argumenten aangevoerd door het bestuursorgaan en dit voorafgaand aan het nemen van de beslissing.

Dit geeft verzoeker niet alleen de mogelijkheid om gepast te kunnen reageren op de gehanteerde motieven van het bestuursorgaan. Het principe heeft eveneens tot gevolg dat de mogelijkheid om de betrokkene te horen er toe kan leiden dat het nemen van onregelmatige of onredelijke beslissingen kan vermeden worden.

In het kader van huidig dossier staat vast dat de hierboven vermelde cumulatieve voorwaarden voldaan zijn en dat verwerende partij verzoeker had moeten in kennis stellen van haar voornemen teneinde hem de mogelijkheid te geven om zich hieromtrent te verdedigen.

Verzoeker werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen d.d. 9.05.2016 op geen enkele wijze ingelicht van de intenties van verwerende partij. Evenmin kreeg verzoeker aldus de mogelijkheid om gepast op de weerhouden motieven van verwerende te reageren en zich derhalve te verdedigen.

Dit betreft geen louter theoretische discussie. Verzoeker had bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kunnen aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen. (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126 ; RvV 4 december 2015, nr. 157 709)

Inderdaad, indien verzoeker de mogelijkheid had gekregen zijn verweer kenbaar te maken had verzoeker verwerende partij kunnen inlichten omtrent de stand van zaken in het huwelijksdossier. Derhalve had verwerende partij geweten dat een beslissing in rechte binnen zeer korte termijn mag verwacht worden en dat het aldus geheel onlogisch zou zijn om verzoeker thans gedwongen terug te sturen terwijl er over maximaal één maand misschien een beslissing in rechte tussenkomt waarbij verzoeker en zijn partner goedkeuring krijgen om hun huwelijk te voltrekken.

Dat door de miskennis van dit recht om gehoord te worden verzoeker thans geconfronteerd wordt met een manifest onredelijke beslissing welke bovendien strijdig is met verschillende fundamentele grondrechten.

Niet alleen werd het recht van verzoeker om gehoord te worden manifest miskent, bovendien heeft deze miskennis tot gevolg dat hij thans zeer ernstige schade ondervindt welke mogelijk had kunnen vermeden worden mits correcte behandeling van het dossier van verzoeker.

Dat ook dit onderdeel van het derde middel aldus ernstig en gegrond is.

2.3.2. ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Overeenkomstig de formele zorgvuldigheid moet de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voorbereiden en uitvoeren (W. LAMBRECHTS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 31)

De bestuurlijke overheid heeft bovendien de verplichting om haar beslissing te steunen op een correcte feitenvinding (RVV 20 januari 2016, nr. 160 437).

Dat bij studie van dit dossier allerm minst kan gesteld worden dat verwerende partij op een zorgvuldige manier is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissingen d.d. 9.05.2016.

Met het voorgaande toonde verzoeker reeds ten overvloede aan dat verwerende partij niet de minste zorgvuldigheid aan de dag mocht leggen.

Zij stelde verzoeker niet in kennis van haar voornemen om te beslissen tot een bevel tot het verlaten van het grondgebied nog tot haar voornemen om verzoeker op te sluiten in afwachting van de verwijdering, noch omtrent het opleggen van een inreisverbod. Hierdoor was verzoeker niet in staat om zijn verweer te kennen te geven. Ook verwerende partij zelf deed uit eigen beweging geen enkele moeite om ook maar enigszins de individuele belangen van verzoeker te onderzoeken.

Het valt in ieder geval niet uit de bestreden beslissingen d.d. 9.05. 2016 af te leiden of verwerende partij de nodige aandacht en zorgvuldigheid heeft geschonken aan de hierboven door verzoeker naar voor gebrachte elementen. Ook dit aspect maakt een gebrek aan motivering uit in de beslissingen van verwerende partij d.d. 9.05.2016 (zie supra)

Het staat derhalve vast dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing d.d. 9.05.2016 allerm minst op een zorgvuldige wijze te werk ging zoals dit toch van een administratieve overheid mag verwacht worden.

Dit onderdeel van het derde middel is ernstig en gegrond.

2.3.3. PROPORTIONALITEITSBEGINSEL

In een volgende onderdeel mag verzoeker de schending aanhalen van het proportionaliteitsbeginsel.

Immers, de betrokken overheid dient bij het nemen van een administratieve beslissing steeds haar beslissingen te nemen rekening houdend met de positie van de rechtsonderhorige en de mogelijke impact van de te nemen beslissing op het leven en de omgeving van de betrokkene.

Zij is hiertoe eveneens verplicht in het kader van de toepassing van artikel 8 EVRM (zie supra).

Derhalve mag van een administratieve overheid verwacht worden dat zij geen beslissingen neemt die een zeer grote en nefaste impact hebben op het leven van betrokkene terwijl het door de overheid te beschermen belang slechts minimaal is.

Dat in casu niet anders kan geoordeeld worden dat de bestreden beslissingen d.d. 9.05.2016 op ernstige wijze de principes van proportionaliteit, subsidiariteit en evenredigheid schenden.

Ook hier weer verwijst verzoeker naar het bovenstaande inzake de schending van zijn privé en gezinsleven (cf. artikel 8 EVRM).

Door het uitvoeren van de bestreden beslissingen d.d. 9.05.2016 wordt verzoeker elk recht op gezinsleven ontnomen. Immers; hij is niet in staat zijn liefdesrelatie verder te zetten.

Het zijn precies dit dat deel uitmaakt van de fundamentele grondrechten zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Deze bepaling dient ook voorrang te krijgen op de toepassing van de nationale wetgeving, in huidige zaak artikel 18, § 2 van de wet van 15.12.1980.

Dit klemmt des te meer daar voor het overige de openbare veiligheid en het algemeen belang perfect gewaarborgd blijven. Zoals hierboven reeds aangegeven, en zoals ook blijkt uit de stukken, verblijft verzoeker reeds gedurende lange tijd in België. Verzoeker is niet gekend bij justitie. Er is derhalve geen enkel risico voor de openbare veiligheid. Desalniettemin meent verwerende partij toch een inreisverbod van maar liefst twee jaar te moeten opleggen aan verzoeker.

Begrijpe wie begrijpen kan.

Het moge duidelijk zijn dat er een absolute disproportionaliteit bestaat tussen het te beschermen belang van verwerende partij en de gevolgen van de bestreden beslissingen op het leven van verzoeker.

Dit onderdeel is ernstig en gegrond.

2.3.4. REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. (RVV 20 januari 2016, nr. 160 437)

Wederom verwijst verzoeker naar het bovenstaande alwaar hij reeds mocht aangeven dat uit de bestreden beslissing onmogelijk af te leiden valt dat verwerende partij het nodige onderzoek deed alvorens tot de bestreden beslissing te komen.

Het is kennelijk onredelijk om tot een beslissing te komen zonder voorafgaand hieraan het nodige onderzoek uit te voeren waartoe de verwerende partij gehouden is in het kader van de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid. Zij miskent artikel 8 EVRM en de onderzoeksverplichting die hieruit voortvloeit. Zij miskent eveneens het hoorrecht van verzoeker en haar eigen zorgvuldigheidsplicht.

Het is derhalve onbegrijpelijk dat verwerende partij op basis van een louter administratieve mogelijkheid, m.n. het niet schorsend karakter van de huwelijksaanvraag, tot de bestreden beslissing komt zonder rekening te houden met de concrete leefomstandigheden van verzoeker. Verzoeker is reeds sinds 2014 in België en onderhield zijn relatie met Mevr. MERTENS reeds sinds 2012. Hij is niet gekend bij justitie. Ondanks deze ontegensprekelijke elementen is het voor verwerende partij niet mogelijk om de beslissing in rechte inzake de huwelijksweigering af te wachten.

Begrijpe wie kan ...

Dit onderdeel is dan ook ernstig en gegrond."

3.2. Hoewel verzoekende partij in de aanhef van het eerste middel uitdrukkelijk verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit verdere lezing van het eerste middel dat dit eveneens gericht is tegen het bestreden inreisverbod. Voor zover het tegen deze laatste beslissing gericht is, onderzoekt en bespreekt de Raad het aangevoerde middel.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2015. Wat betreft het feit dat verzoekende partij een huwelijksaanvraag heeft ingediend wijst de gemachtigde erop dat deze aanvraag geweigerd werd door de Burgerlijke Stand van Leuven en dat de intentie om te huwen geen automatisch recht op verblijf geeft zodat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Verder motiveert de gemachtigde dat blijkt dat verzoekende partij enkel een verblijfsrechtelijk voordeel wil halen uit het voorgenomen huwelijk, hetgeen in strijd is met de openbare orde. Het gegeven dat zij een beroep heeft ingediend tegen de weigering van huwelijksvoltrekking doet aan voormelde geen afbreuk nu dergelijk beroep niet schorsend werkt en indien verzoekende partij toch zou kunnen huwen, dan kan zij zich via legale weg opnieuw naar België begeven.

Daarenboven wijst de gemachtigde er ook nog op dat verzoekende partij is gaan samenwonen met een Belgische vrouw op een ogenblik dat haar verblijf illegaal was zodat zij niet de verwachting kan koesteren dat zij zal toegelaten worden op het grondgebied.

Nu verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en gelet op alle voorgaande elementen en op het belang van de immigratiecontrole, wordt een inreisverbod van twee jaar als proportioneel beschouwd.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze omstandige motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.6. Verzoekende partij meent in eerste instantie in essentie dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven en het feit dat er beroep werd aangetekend tegen de weigeringsbeslissing inzake huwelijk. Zij beroep zich hierbij op artikel 8 EVRM en op artikel 22 van de Grondwet.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.7.1. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied. In essentie komt de motivering neer op het feit dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaard gelet op het feit dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand de huwelijksaanvraag op 20 oktober 2015 geweigerd heeft waarbij gebleken is dat verzoekende partij enkel wenst te huwen omwille van het verblijfsrechtelijk voordeel, hetgeen in strijd is met de openbare orde. Er wordt door de gemachtigde tevens rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij tegen deze beslissing in beroep is gegaan, maar de gemachtigde wijst erop dat dergelijk beroep niet schorsend werkt en dat indien verzoekende partij toch mag huwen, zij zich op dat ogenblik op legale wijze naar België kan begeven. Volledigheidshalve wijst de gemachtigde er tevens op dat verzoekende partij wist dat zij in illegaal verblijf was en dat zij aldus geen gerechtigde verwachting kon koesteren dat zij omwille van het feit dat zij is gaan samenwonen met een Belgische onderdaan toegelaten zou worden tot verblijf en beschermd zou zijn tegen verwijdering.

Uit nazicht van het administratief dossier kan de Raad de verwerende partij volgen waar de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen de verzoekende partij en de Belgische onderdaan niet aanvaard.

Immers blijkt uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 20 oktober 2015 dat er reeds in januari 2014 een huwelijksaangifte werd gedaan die geweigerd werd waarna verzoekende partij asiel aanvraag in Zwitserland en dat zij verschillende visumaanvragen heeft gedaan in Spanje en Frankrijk. Verzoekende partij leerde de Belgische onderdaan kennen in januari 2012 via internet, ze bleven in contact en begonnen in mei 2012 een relatie volgens verzoekende partij terwijl volgens de Belgische onderdaan de relatie pas startte in oktober 2012. Er waren slechts drie ontmoetingen vooraleer verzoekende partij in mei 2014 naar België is gekomen. Verzoekende partij probeerde al voor de relatie naar Europa te komen en wil niet terug naar Algerije omwille van de verplichte legerdienst. Uit de verhoren blijkt duidelijk dat betrokkenen zeer weinig over elkaar weten en dat de Belgische onderdaan op heel wat vragen niet wenst te antwoorden. Zij heeft ook totaal geen weet van de diverse visumaanvragen van verzoekende partij, dit terwijl verzoekende partij verklaarde dat het nochtans de Belgische onderdaan was die haar de diverse documenten voor de opstart van de procedure bezorgde.

De Belgische onderdaan heeft ook uitdrukkelijk verklaard dat ze het illegaal verblijf van verzoekende partij willen oplossen via huwelijk en ze weten dat dit huwelijk verzoekende partij een verblijfsrecht oplevert.

De ambtenaar van de burgerlijke stand besluit dan ook dat alle feitelijke elementen duiden op een schijnhuwelijk nu dit in hoofde van minstens verzoekende partij enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Het komt niet aan de Raad toe om zich in de beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de verwerende partij maar enkel dat oordeel kennelijk onredelijk of incorrect te vinden wanneer uit nazicht van de stukken van het administratief dossier men de vraag stelt hoe de verwerende partij tot dergelijke beoordeling is kunnen komen.

Gelet op de hoger opgesomde feiten kan de Raad de verwerende partij evenwel volgen waar zij meent dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven tussen verzoekende partij en de Belgische onderdaan. Het loutere feit dat verzoekende partij en de Belgische onderdaan een beroepsprocedure hebben lopen waarbij zij menen dat zij wel degelijk een werkelijke gezinsrelatie hebben alsook het feit dat zij thans bij het verzoekschrift verschillende stukken aanbrengen waaruit naar hun oordeel wel degelijk een werkelijk gezinsleven kan afgeleid worden, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de verwerende partij. Immers toont deze beroepsprocedure alsook de bij het verzoekschrift gevoegde stukken op dit moment enkel aan dat de verzoekende partij en haar Belgische partner een andere mening zijn toegedaan over hun relatie, maar dit neemt niet weg dat de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij en haar partner kenmerken, tot op heden aantonen dat er in casu geen sprake is van een werkelijke gezinsrelatie. Verzoekende partij kan, gelet op het feit dat haar beroepsprocedure niet schorsend is, ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij inlichtingen had moeten nemen over de stand van zaken van deze procedure. Het gegeven dat zij verwacht dat er snel een uitspraak zal komen in deze procedure en dat deze positief zal zijn - hetgeen volledig hypothetisch is - doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekende partij gaat er voorts met haar betoog aan voorbij dat de gemachtigde er tevens op gewezen heeft dat verzoekende partij wist dat zij in illegaal verblijf was maar desondanks toch ging samenwonen met een Belgische onderdaan. Inderdaad blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen worden, waaronder de overweging of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zoals de gemachtigde niet kennelijk onredelijk opmerkt, staat het de verzoekende partij vrij, indien haar beroep gegrond wordt verklaard en er in casu wel degelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven, op dat ogenblik op legale wijze terug te komen naar België. Immers staat het haar op dat moment vrij een opheffing van het inreisverbod te vragen.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden als zou de verwerende partij niet het nodige onderzoek gevoerd hebben naar haar leefsituatie en onzorgvuldig zijn geweest in haar onderzoek. Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk op welke wijze de elementen van integratie en werk, dewelke zij niet op concrete wijze staft zodat er ook geen beschermenswaardig privéleven wordt aangetoond indien verzoekende partij met verwijzing naar deze elementen al zou doelen op een privéleven in België, en haar verblijf dat steeds precair/illegaal is geweest, een andere beoordeling van de zaak hadden kunnen toelaten.

Verzoekende partij toont, gelet op voorgaande, geen schending aan van artikel 8 EVRM. Zij toont derhalve evenmin een schending aan van artikel 22 van de Grondwet.

3.8. Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, stipt de Raad aan dat dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ, 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit hoorrecht

dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Zoals uit de bespreking van artikel 8 van het EVRM blijkt, toont de verzoekende partij niet aan dat zij een beschermenswaardig gezins- of privéleven heeft in België en laat het loutere feit dat zij een beroepsprocedure hangende heeft tegen de weigeringsbeslissing inzake de huwelijksaanvraag geen andere beoordeling toe. Door zich op dezelfde argumenten te beroepen, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de besluitvorming in kwestie tot een andere afloop had kunnen leiden.

3.9. De middelen zijn in al hun onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER